

ни, щяше да бѣде по достойно за мене, отъ голѣмото да са сприятелявамъ съ враговетѣ ти. Прости ма, Юлие! Тука та стѣснихъ, храбрий елене, и тукъ ти паднахъ, и тукъ стоѣхъ твойтѣ ловци, съ знаковетѣ на своята побѣда, обагрени отъ твоята смъртъ. О свѣтъ! ти бѣше гората на тозъ елень, и о свѣтъ той бѣше твоето сърдце. Какъ като сърна, ударена отъ много князове, лежишь ти тука!

Кассий. Маркъ Антоние! —

Антоний. Прости ма, Кай Кассие. И самитѣ даже неприатели на Цезаря бихъ казали тѣзи думи; въ очитѣ на единъ приятель, сичко това е просто хладна умеренность.

Кассий. Не та укорявамъ, че тѣй хвалишь Цезаря; но на какви условия мислишь да бѣдешъ съ насъ? Щешъ ли да та бѣлечимъ въ числото на приятелитѣ си, или да си слѣдвами работата, безъ да са уповавами на тебе?

Антоний. За това ви и хваняхъ рѣцѣтъ, но отвлѣкохъ са отъ въпросътъ, като погледнихъ на Цезаря. Приятель съмъ на всинца ви, и синца ви обичамъ, но съ тази надежда, че ще ми дадете причинитѣ защо и въ какво Цезарь бѣше опасенъ.

Брутъ. Наистина, иначе това зрелище би ти са видѣло звѣрско. Причинитѣ ми сѣ толкозъ оправдателни, щото ако би билъ ти, Антоние, даже и синъ на Цезаря, щяше да останешъ доволенъ отъ тѣхъ.

Антоний. Това е всичко, което искамъ. И още молилъ ви бихъ да могъ да изпесжъ тѣлото му на тържището и тамъ на пулпита предъ народа да кажѣ нѣколко думи въ реда на погребението му, както са пада на приятель.

Брутъ. Ще можешъ, Маркъ Антоние.

Кассий. Бруте, една дума съ тебе. — *(настрана)* Ти незнаешъ какво правишь. Нескланяй Маркъ Антоний да говори на погребението му. Знаешъ ли колко той може да раз-
В
разни народа съ думитѣ си?